

resultat de la mitjana dels percentatges de població i d'esforç fiscal de Catalunya i calculat d'acord amb l'IRPF. Segons Artur Mas, la proposta de CiU comportaria "el doble de recursos dels que generaria la proposta del Govern tripartit, ja que en el primer any Catalunya rebria el 18,5% dels ingressos totals de l'estat, mitjana que resulta dels percentatges catalans en el total estatal de la població (16%) i l'esforç fiscal (21%).

Pel que fa a les balances fiscals, acaba de saber-se que l'Institut d'Estudis Fiscals, organisme adscrit a la secretaria d'Estat d'Hisenda i Pressupostos del Ministeri d'Economia espanyol, presentarà a les Corts a mitjan octubre la proposta de metodologies de càlcul d'aquestes entre el Govern estatal i les autonomies, segons informava Lluís Bou a l'*Avui* el dia 15 de setembre. Ara, doncs, el ministre Solbes no té cap excusa per no publicar les balances fiscals, ja que aquesta era la condició que ell mateix havia demanat.

En tot aquest context, convé a CiU com a partit aprovar el nou Estatut si no deixa prou clar que comportarà un salt quantitatiu i qualitatiu en l'autogovern, i regalar, així, als altres partits l'actiu de la seva aprovació consensuada? El nou model de finançament es confirma, doncs, com la discussió clau que mantindrà la incertesa del nou Estatut fins a l'últim moment.

Ramon Tremosa

El president Pasqual Maragall rep al Palau de la Generalitat el president de CiU, Artur Mas. L'entesa inicial d'aquella reunió va deixar pas a una etapa d'incertesa sobre el futur del nou Estatut.

Negociant el desconcert

El tortuós camí de la redacció del nou Estatut de Catalunya comença a acostar-se al seu final. La negociació del sistema de finançament, la caixa dels calés, ha acabat com era previsible, esdevenint la clau de volta de tot el procés. I, de moment, aquesta negociació està resultant molt calorosa, fins al punt que dijous passat, 15 de setembre, el PSC, seguit d'ICV, va decidir plantar ERC i CiU en una reunió negociadora al Parlament Català. La setmana havia començat més plàcida; quan el president de CiU, Artur Mas, feia pública la proposta de finançament de la fe-

deració nacionalista per al nou Estatut de Catalunya, tot feia pensar que l'arribada a un consens entre les tres forces del Govern -PSC, ERC i ICV- amb CiU podia ser possible.

Però poc va durar la sensació. En poques hores, la proposta de CiU va passar de ser "cosina germana" de la del tripartit, tal com va dir el conseller primer, Josep Bargalló (ERC), o de significar "un esforç de CiU per buscar un punt de trobada", segons apreciava el portaveu del PSC, Miquel Iceta, a ser una proposta amb alguns punts "políticament inviàbles" per recollir "aspectes

Contra un continuisme suïcida

L'opinió de **Josep Huguet i Biosca**

Ens trobem sens dubte en els últims dies de la negociació final de l'Estatut i un dels punts principals per acabar de consensuar és el títol VI, que fixarà un nou model de finançament per a Catalunya. L'aprovació d'un nou model de finançament comportaria un canvi de filosofia radical en el nostre siste-

ma de finançament autònom. Passaríem d'una atribució de recursos per l'estat amb base al seu càlcul de les nostres necessitats, a un model en què per primera vegada nosaltres atribuïm els recursos impositius segons la valoració bilateral dels serveis que ens presta l'estat. Un nou model que també proposaria per primer cop criteris transparents de cooperació amb al-

tres territoris amb importants salvaguardes per a Catalunya.

Convé insistir en la transcendència d'atribuir recursos dependent de la valoració per acabar definint un bon model. No hem d'oblidar que una correcta valoració d'aquests serveis no hauria de generar cap tipus de dèficit fiscal, ja que són atribucions amb base a una contrapartida en serveis. Una quantitat que, fent una ràpida translació del *cupò* basc, se situaria en poc més del 2% del nostre PIB: el qual representaria una atribució impositiva a l'estat al voltant del 15% de la

inconstitucionals”, tal com va dir el conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura (ICV), després d'una reunió amb el ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, a Madrid. Fins i tot el conseller d'Economia, Antoni Castells (PSC), considerava que CiU mantenia una actitud “obstruccionista i obstaculitzadora” quan proposava un model inconstitucional, ja que la fórmula, a parer d'aquest conseller, s'acosta a la del concert econòmic. Per això mateix, ERC, que fins ara sempre havia defensat la fórmula del concert, vol que els seus socis del tripartit acostin posicions al model proposat per CiU.

La mala maror augmentava en fer-se públic que el president de la Generalitat, Pasqual Maragall, i el líder de l'oposició, Artur Mas, havien mantingut reunions secretes. Aquestes trobades havien preestablert uns principis d'acord que finalment van saltar pels aires. Per a CiU, ni el PSC ni el PSOE van voler acceptar els compromisos assumits per Pasqual Maragall amb Artur Mas. Per al PSC, és Artur Mas qui va ser desautoritzat pels sectors més “radicals” de la seva formació, amb l'objectiu de boicotejar les negociacions de l'Estatut.

A banda de les consideracions del consultiu, a Madrid no han faltat les veus que no s'han cansat de repetir la lletania que no passarà ni una coma d'un text que no sigui “plenament constitucional”. Per esbrinar-ne aquesta condició, el Ministeri d'Administra-

cions Públiques ja ha encarregat diversos informes per estudiar el text no català. Casualment, o no, un dels estudis ha estat encarregat al bufet de Madrid de Miquel Roca. L'antic dirigent de CDC, un dels ponents de la Constitució espanyola, va ser un dels defensors de no reivindicar el concert econòmic per a Catalunya en les negociacions de l'Estatut català del 1979. Precisament, en una entrevista a l'exportaveu del PNB a Madrid, Inaki Anasagasti, publicada recentment en un diari barceloní, arran de la presentació del llibre *Somos vascos* (Editorial Dèria), diu que no reivindicar el concert econòmic “va ser el gran fracàs de Mi-

quel Roca, que passa per ser un dels millors polítics. Va tractar de dissuadir-nos que no reivindicéssim el concert econòmic, perquè no hi havia res més odiós que la recaptació”.

Ara, més de 25 anys més tard, som a les portes d'una nova negociació. Els qui no demanaven el concert, el volen. Els qui el van demanar sempre, estan disposats a acceptar altres fórmules. Això sí, resta inamovible el compromís d'aquells que mai no van estar disposats a sentir a parlar d'un concert econòmic per a Catalunya. La negociació pel desconcert continua.

Enric Rimbau

Penjats d'una clàusula

En l'abrevada cursa per enllestir la reforma de l'Estatut valencià, el PP va proposar el PSPV-PSOE d'afegir una disposició addicional. I no una de qualsevol. Gràcies a ella, els valencians podrien fer seues les noves competències obtingudes per unes altres comunitats autònomes. Era la ja famosa “clàusula Camps” [vegeu el quadre inferior], que, malgrat ser rebuda escèpticament per nombrosos constitucionalistes i alhora ser qualificada com a “imbecil·litat” –per innò-

cua– per destacats membres del PSOE, va servir per desencallar una negociació eterna.

El finançament era el parapeu que tot ho aturava. El concert econòmic solidari amb l'estat i la reclamació del deute històric que defensava Esquerra Unida no agradava als dos grans partits. El PP clamava per l'immobilisme, mentre els socialistes pretenien que primara el criteri poblacional. Val a dir que entre els anys 1990 i 1999, la diferència de finançament per capita del País Valencià respecte a Catalunya, Andalusia o Canàries va créixer de 14.000 a 50.000 pessetes. Només les Illes Balears pateixen un pitjor finançament. I en ambdós casos la distància respecte a la resta de comunitats creix any rere any.

Finalment, un títol de nova creació, el IX, recollia els articles sobre economia i hisenda. El 67 recull una succinta referència a la demanda socialista, però sempre encomanant-se a l'article 157.3 de la Constitució. Ni els uns ni els altres no aspiraven a negociar aquest tema bilateralment amb l'estat. Així, tot dependrà de l'èxit o del fracàs de la “clàusula Camps”, allotjada a la fi del text.

El moll de l'os. La primera disposició addicional explícita que la llei orgànica

recaptació a Catalunya. Les xifres ens indiquen que l'atribució en concepte de solidaritat, basada en criteris federals i transparents, no se situaria més enllà del 2% del PIB. En conseqüència, estariem parlant d'una aportació global a través d'impostos que representaria un 4% del PIB, però que dependrà en gran mesura de la valoració que es faci dels serveis de l'estat. Una valoració avui en dia inexistent.

És per aquest motiu que com més a prop ens trobem d'un acord, més injustificables resulten les tesis que defensen que no passaria res si no apro-

vem un nou Estatut i, en conseqüència, unes bases sòlides per a un nou finançament. El continuisme no és una opció, és un suïcidi. Cal recordar que avui no tenim model propi: la disposició addicional setena de l'Estatut actual ens posa a mercè de la LOFCA i de l'arbitrarietat distributiva de l'estat. Hi ha algú disposat a justificar el cost social i econòmic de deixar les portes obertes a una acceleració del creixement d'un dèficit fiscal que ja se situa al voltant d'un 10% del PIB?

Conseller de Comerç, Turisme
i Consum